

Restes del a Ila Guerra Mundial de camí al refugi de Gomsčkovó

anar-nos a estirar una mica, amb la idea de cap a mitja tarda baixar al menjador i fer alguna cosa. Cap a les vuit de la nit una noia del refu ens despertava a tots quatre, preguntant-nos si voldríem sopar. Ens havíem quedat *fregits*.

El tram entre els refus koča na Planinska Razor i Dom Zorka Jelincica va ser el següent dia.

Continuava caient aquell *xirimiri* que l'únic que feia és empenyar, i la boira continuava sent-hi. Amb aquest panorama, vam començar a pujar, primer fins al *Vogel*, per després agafar la carena i enllaçant amb el *Rodica* i el *Črna Prst*, vam arribar al refugi Dom Zorka Jelincica. La sensació era la mateixa que feia dos dies abans: de no ser per la boira, haguéssim fruit d'unes bones vistes a tot el llarg de la carena (tot i que en aquest cas, la boira ens va fer alguna concessió, deixant-nos fins i tot veure el sol). I a més, seguint també la tradició del dia anterior, el fort vent i la pluja apretaven quan arribàvem al refugi de Zorka Jelincica.

Aquest també és un refugi no gaire gran comparat amb els de Vodnikov o el de Triglavskih Jezerih (1er i 3er dia). L'home que el portava, havia estat corredor a les olimpíades, i està força ficat en totes les competicions de curses que es fan per aquesta zona.

Després de explicar-li més o menys la volta que ja portàvem, i de dir-li que havíem pujat al Triglav, ens va cridar corrents, i ens va portar a fora del refu, per ensenyar-nos el Triglav al fons, però amb un posta de sol com mai havia vist. De veritat, poder semblarà exagerat, però no sé si va ser per la situació a dalt de les muntanyes a un país desconegut, o per que ja anàvem més cansats, o no sé perquè, però no hi ha càmeres que puguin captar el que vaig sentir, aquella sensació d'estar envoltat de llum en mig del vent...ja m'estic posant profund!!

I al dia següent la sortida del sol tampoc va ser poca cosa, tot i que em quedo amb l'experiència del dia anterior. Després de veure la sortida del sol, i el mar de núvols en que s'havia convertit la vall a on havíem d'arribar per fi, vàrem agafar el camí de baixada, força

dret, i tot travessant boscos, vàrem arribar fins a la civilització: carreteres i casetes a la fondalada de la vall. No sé si us ha passat mai, però el darrer tram, després de set dies de *pateo* se'm va fer interminable. Vaig arribar a la conclusió de que havien canviat el cotxe de lloc. I a la fi, vam arribar al cotxe, vanagloriant-nos del "*peasso*" trekking que havíem fet, i amb ganes de descansar i de menjar quelcom.

Posta de sol en Dom Zorka Jelincica.